

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně. Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **MARSERVIS, s.r.o.**, IČO: 468 86 061
sídlem Vančurova 341, 357 35 Chodov
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: 1) **město Chodov**
sídlem Komenského 1077, 357 35 Chodov
2) **Teplo Chodov, s. r. o.**, IČO: 05777003
sídlem U Porcelánky 1052, 357 35 Chodov
obě zastoupené advokátem JUDr. Vladislavem Bílkem
sídlem Čs. legií 143, 339 01 Klatovy

o žalobě proti rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 6. 11. 2023, č. j. 06886-72/2021-ERU,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým Rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada ERÚ“), zamítla rozklad žalobce a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2023, č. j. 06886-64/2021-ERU, kterým žalovaný jako věcně příslušný správní orgán podle § 17 odst. 6 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, rozhodl o žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) o změně licence na rozvod tepelné energie č. 321734358 tak, že byl rozšířen předmět podnikání o vymezené území ID: 02384_T32.
2. Ve vymezeném území ID: 02384_T32 předtím vykonával licencovanou činnost žalobce na základě licence č. 320101894, kterou žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 8. 6. 2023, č. j. 09901-291/2010-ERU. O žalobě proti rozhodnutí Rady ERÚ, které zrušení žalobcovy licence potvrdilo, bylo vedeno soudní řízení pod sp. zn. 29 A 56/2023, které vyústilo ve vydání rozsudku krajského soudu ze dne 26. 2. 2025, č. 29 A 56/2023-430.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí Rady ERÚ, jakož i prvostupňové rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Správní orgány totiž neuvedly, z jakých podkladů vycházely a jak je posoudily. V rozhodnutí o změně licence současně absentují některé náležitosti vyplývající ze zákona a vyhlášky č. 8/2016 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „licenční vyhláška“), především posouzení splnění finančních předpokladů pro rozšíření licence.
5. Nezákonnost postupu správních orgánů pak žalobce shledává v posouzení splnění technických předpokladů osobou zúčastněnou na řízení 2) (dále také „žadatel“) s odkazem na „mimořádnost situace“. Energetický zákon nepřipouští správní uvážení ohledně míry prokázání podmínek pro udělení či změnu licence. Žalovaný proto žadateli nemohl uložit, aby do tří měsíců od právní moci prvostupňového rozhodnutí doložil splnění technických předpokladů pro provozování rozvodného tepelného zařízení. Argumentace „racionálním“ výkladem zákona neobstojí, neboť energetický zákon výslovně stanovuje, jaké podmínky musí žadatel o licenci (či její změnu) splňovat. Řešení situací, kdy dochází ke zrušení licencí k podnikání v energetickém odvětví bez udělení licence jiné osobě, umožňuje § 12 energetického zákona.
6. Správní orgány taktéž nepostavily najisto otázku vlastnického práva města Chodov k rozvodnému tepelnému zařízení, ohledně níž vede žalobce s městem občanskoprávní spory. Nepostačí konstatování, že současné rozvodné zařízení má být identické

s rozvodným zařízením, k jehož provozování disponoval licencí žalobce. Rozvodné tepelné zařízení taktéž nebylo v rozhodnutí o změně licence dostatečně vymezeno.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a další podání účastníků řízení

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval na vývoj civilních soudních řízení ohledně vlastnictví některých částí rozvodného tepelného zařízení. Žalobce byl v těchto řízeních neúspěšný. Civilní soudy dospěly k závěru, že rozvodné tepelné zařízení je třeba považovat za jedinou věc v právním smyslu. Byť to není uvedeno ve výrocích civilních rozsudků, logickým důvodem pro tyto závěry muselo být, že vlastníkem této jediné věci v právním smyslu je město Chodov. S odkazem na § 68 odst. 4 správního řádu žalovaný argumentuje, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo dostatečné. Vzhledem k tomu, že z předložených dokladů či z úřední činnosti známých skutečností neměl žalovaný pochybnosti o splnění většiny předpokladů pro změnu licence, zabýval se pouze otázkami prokázání vlastnického nebo užívacího práva a prokázání technických předpokladů a vymezení provozoven. Žalobci nepřísluší právo obecně posuzovat splnění podmínek pro změnu licence. Specifická skutková situace projednávané věci zčásti limitovala žadatele v prokázání splnění všech zákonných podmínek pro změnu licence. Žalovaný tvrdí, že mimořádnost situace v rozhodnutích zohlednil a zvolil spravedlivé řešení reflektující, že rozvodné tepelné zařízení je kontinuálně provozováno a nebyly zjištěny podstatné problémy týkající se jeho technického stavu ohrožující bezpečnost, kdy by jiné řešení spočívalo v příliš formalistickém výkladu právních předpisů vedoucím k nepřiměřeným následkům. Netrval proto na prokázání všech technických předpokladů ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobní námitku nedostatečného vymezení rozvodného tepelného zařízení má žalovaný za účelovou. V dané věci je zcela zřejmé, že žadateli byla udělena licence v témže rozsahu, v jakém byla předtím udělena žalobci. V podrobnostech žalovaný odkazuje na vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí a navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.
8. Osoby zúčastněné na řízení podaly společné vyjádření k žalobě. Zpochybňují žalobcovu věcnou legitimaci pro podání žaloby, neboť podle nich obě rozhodnutí nijak nezasáhla do jeho veřejných subjektivních práv. Žalobce své právo podat žalobu dovozuje z tvrzeného vlastnického práva k nově vybudovaným součástí rozvodného tepelného zařízení, rozsudky civilních soudů však jeho nárok nepotvrdily. Žaloba taktéž vykazuje znaky zneužití práva. Z těchto důvodů navrhuje, aby krajský soud žalobu odmítl.
9. Žalobce v replice reagoval na obě vyjádření. Nesouhlasí s výkladem § 68 odst. 4 správního řádu provedeného žalovaným. Byť žalovaný žádosti žadatele vyhověl, musel řádně odůvodnit, proč tak učinil. K otázce vlastnického práva k rozvodnému tepelnému zařízení (či jeho součástí) doplňuje, že i kdyby by civilní soud rozhodly tak, že toto právo svědčí městu Chodov, nezbavuje to žalovaného povinnosti tuto okolnost posoudit a učinit si o ní vlastní názor. Vymezení území licence je nedostatečné, protože obsahuje pouze počet kilometrů a počet předávacích stanic bez jakéhokoli dalšího identifikování z hlediska umístění takového zařízení, tras tepelných sítí nebo umístění předávacích stanic. Nesplňuje tak požadavky energetického zákona.
10. Žalobce v dalším vyjádření upozornil na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2024, sp. zn. II. ÚS 2194/23, jímž bylo zrušeno usnesení Nejvyššího soudu č. j. 22 Cdo 2946/2021-1468 o odmítnutí žalobcova dovolání (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Nejvyšší soud se tedy bude znovu zabývat otázkou, zda rozvodové zařízení je jedinou věcí v právním smyslu. Žalobce má za to, že výsledek tohoto posouzení

může mít vliv i na řízení u krajského soudu, neboť v případě, že Nejvyšší soud dovolání vyhoví, nebude moci napadené rozhodnutí o zrušení licence obstát.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení i z toho důvodu, že osoby zúčastněné na řízení namítaly, že žalobce nemá žalobní legitimaci k podání žaloby. Podmínky řízení jsou dle krajského soudu splněny a žaloba je projednatelná.
12. Svou žalobní legitimaci (§ 65 s. ř. s.) žalobce dovozuje ze zkrácení jeho tvrzeného vlastnického práva k některým součástem energetického zařízení, na jehož provozování byla žadateli rozšířena licence. V jeden moment může energetické zařízení sloužit k výkonu licencované činnosti pouze jednomu provozovateli (§ 8 odst. 3 energetického zákona). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 10. 2013, č. j. 6 As 17/2013-28: „[p]latná licence je tudíž efektivní překážkou pro vydání licence další. Je proto zřejmé, že vlastník energetického zařízení je ve své dispozici s tímto energetickým zařízením existencí vydané licence omezen a její zrušení se tudíž může na jeho právech a povinnostech významně projevit – v případě zrušení licence se mu například otevírá prostor pro to, aby sám o licenci požádal“. Na tyto závěry pak Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 10 As 19/2014-43, v níž se zabýval otázkou účastenství v licenčním řízení osoby, která tvrdila své vlastnické právo k energetickému zařízení. Konstatoval, že v případě pochybností o vlastníkovi energetického zařízení, jehož souhlas je k udělení licence nezbytný, je třeba tyto pochybnosti v řízení rozptýlit, a tedy účastenství spornému vlastníku přiznat. Žalovaný považoval žalobce za účastníka řízení jednak s odkazem na závěry citovaných rozsudků, ale i ze skutečnosti, že byl dosavadním držitelem licence k energetickému řízení, pročez je „při převodu licence potřebná jakási součinnost“.
13. Krajský soud má za to, že žalovaný správně přiznal žalobci postavení účastníka. Rozhodnutím o udělení licence žadateli totiž vzhledem ke sporné otázce vlastnictví energetického zařízení mohlo být žalobci zasaženo do jeho práv. Ze stejného důvodu proto krajský soud shledal žalobce aktivně legitimovaného k podání žaloby (§ 65 s. ř. s.). O splnění dalších podmínek řízení (§ 68, § 70 s. ř. s.) nevznikly krajskému soudu pochybnosti

IV. a) Nepřezkoumatelnost

14. Krajský soud proto přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí Rady ERÚ, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).

16. Žalobce nepřezkoumatelnost konkrétně shledává zaprvé v nesrozumitelnosti obou rozhodnutí, která je podle něj způsobena nedostatečným vymezením licencovaného energetického zařízení, a v nedostatku rozhodných důvodů, protože správní orgány vůbec neposoudily splnění všech zákonných podmínek pro změnu licence, otázku vlastnického práva k energetickému zařízení a rozdílem v počtu předávacích stanic v žalobcově licenci a ve změněné licenci žadatele.
17. Krajský soud se s námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožňuje, neboť má za to, že obě správní rozhodnutí jsou srozumitelná, mezi účastníky nemohlo být sporné, k jakému energetickému zařízení je licence nově změnována. Žalobce předmětné energetické zařízení dosud provozoval na základě licence č. 320101894, komu jinému by lépe mohl být zřejmý předmět licenčního řízení než právě žalobci. Námitka nesrozumitelnosti tedy krajskému soudu přijde účelová. Krajský soud nesouhlasí ani s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Všemi třemi otázkami, jež zmiňuje žalobce, se Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí zabývala, žalobce na nezákonnost jejich posouzení ostatně cílí v jednotlivých žalobních bodech. Jsou proto předmětem věcného soudního přezkumu níže.

IV. b) Otázka vlastnického práva k energetickému zařízení

18. Energetický zákon stanovuje v § 5 odst. 3 (ve spojení s § 8 a § 10) podmínku pro změnu licence, že „[f]yzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena.“
19. Žadatel v licenčním řízení doložil existenci užívacího práva k energetickému zařízení prostřednictvím smlouvy o výpůjčce s městem Chodov ze dne 10. 8. 2021 (č. l. 5 správního spisu). Žalobce však namítá, že město Chodov není vlastníkem některých součástí energetického zařízení, nemohlo tedy žadateli k němu přenechat užívací práva. Žalobce je přesvědčen, že k součástem energetického zařízení nabyt vlastnická práva originárně.
20. Žalobci byla dne 21. 1. 2002 udělena licence č. 320101894 pro výrobu tepelné energie. Splnění podmínky dle § 5 odst. 3 energetického zákona žalobce prokázal nájemní smlouvou ze dne 23. 12. 1993 uzavřenou mezi městem Chodov a žalobcem. V rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 25 Co 300/2008-254, Krajský soud v Plzni prohlásil nájemní smlouvu za absolutně neplatnou. Žalobce však za dobu provozování energetického zařízení vyměnil či nově vybudoval předávací stanice, potrubní rozvodná tepelná zařízení primárního horkovodního vedení a bezkanálové sekundární teplovodní vedení. Ohledně nich žalobce proto podal civilní žalobu na určení vlastnického práva.
21. Krajský soud vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování Rady ERÚ (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí uvedla, že Nejvyšší soud potvrdil názor Okresního soudu v Sokolově (rozsudek ze dne 14. 8. 2020, č. j. 16 C 40/2010-1240) a Krajského soudu v Plzni (rozsudek ze dne 19. 5. 2021, č. j. 25 Co 390/2020-1344), že rozvodné tepelné zařízení představuje jedinou věc v právním smyslu. Rada ERÚ dále z jednotlivých pasáží rozhodnutí civilních soudů dovozuje, že předběžná otázka ohledně vlastnictví rozvodného zařízení (či jeho části) byla rozhodnuta v neprospěch žalobce. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Uvedená rozhodnutí se týkají žaloby žalobce na určení

vlastnictví k předávacím stanicím, potrubním rozvodným tepelným zařízením primárního horkovodního vedení a bezkanálového sekundárního teplovodního vedení, které měl žalobce opravit či vytvořit za doby platnosti nájemní smlouvy s městem Chodov (později prohlášené za absolutně neplatnou). Žalobce byl se svojí žalobou neúspěšný. Žalobce byl neúspěšný i s žalobou na určení vlastnictví k celému rozvodnému tepelnému zařízení, kterou podal v návaznosti na závěr civilních soudů, že jde o jedinou věc v právním smyslu (rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 24. 10. 2023, č. j. 44 C 200/2023-94). Jak upozornila Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí, rozsudek č. j. 44 C 200/2023-94 nebyl v době jejího rozhodování pravomocný, vzhledem k předchozím závěrům civilních soudů ovšem bylo lze očekávat, že žalobce bude s případným odvoláním taktéž neúspěšný. Krajský soud k tomu doplňuje, že žalobce vzal dne 4. 4. 2024 žalobu zpět, Krajský soud v Plzni proto dle § 96 odst. 1 a 2 o. s. ř. zrušil rozsudek č. j. 44 C 200/2023-94 (usnesení ze dne 9. 4. 2024, č. j. 64 Co 5/2024-162)

22. Při posuzování splnění podmínky pro změnu licence dle § 5 odst. 3 energetického zákona žadatelem tedy měla Rada ERÚ potvrzeno, že žalobce nenabyl vlastnické právo k tepelným rozvodům či předávacím stanicím, jež vybudoval či zmodernizoval, resp. že tyto byly součástí energetickému zařízení jako jediné věci v právním smyslu. Rada ERÚ současně s ohledem na nájemní smlouvu z 23. 12. 1993 i další historické okolnosti neměla pochybnosti o tom, že vlastnickým právem k energetickému zařízení disponuje pouze a jediné město Chodov, které tak mohlo žadateli přenechat užívací práva ve smlouvě o výpůjčce.
23. Nelze současně souhlasit s žalobcem, že žalovaný a Rada ERÚ měli samostatně posuzovat otázku vlastnického práva k energetickému zařízení. Žalovanému ani Radě ERÚ toto nepříslušelo hodnotit, zvláště v situaci, kdy žalobce sám podával k civilním soudům žaloby na určení vlastnictví. Jak potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2024, č. j. 3 As 49/2023-87, vlastnictví energetického zařízení bylo předběžnou otázkou dle § 57 správního řádu. Za daného skutkového stavu měla Rada ERÚ za prokázané, že v době jejího rozhodování žalobce nedisponoval platným vlastnickým právem k licencovanému zařízení. Oprávněně vycházela z v té době pravomocných rozhodnutí civilních soudů, které žalobcově žalobě na určení jeho vlastnického práva nevyhověly. O vlastníku energetického zařízení tudíž neměla Rada ERÚ pochybnosti, řádně odůvodnila, proč město Chodov mohlo přenechat užívací práva k energetickému zařízení žadateli o licenci.

IV. c) Nález Ústavního soudu a navazující vývoj

24. Výše uvedené je však krajský soud nucen konfrontovat s dalším posunem v občanskoprávním řízení, který se udál po vydání napadeného rozhodnutí. Jak upozornil žalobce v druhé replice, Ústavní soud k ústavní stížnosti žalobce v nálezu ze dne 7. 9. 2024, sp. zn. II. ÚS 2194/23, zrušil usnesení Nejvyššího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ústavní soud dospěl k závěru, že Nejvyšší soud se nevypořádal s dovolací námitkou ohledně souladu s judikturními závěry ohledně povahy vodovodního řádu jako věci v právním smyslu (bod [29] nálezu). Dále měl Nejvyšší soud pochybit v odůvodnění nepřiléhavosti judikatury o právní povaze kanalizační přípojky (bod [30] nálezu). Nejvyšší soud se tedy bude znovu zabývat dovoláním žalobce.
25. Jak krajský soud uvedl výše, při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.

1 s. ř. s.). Fixace přezkumu napadeného rozhodnutí do minulosti je výrazem přezkumné (kontrolní) povahy správního soudnictví, neboť řízení před správními soudy není pokračováním správního řízení. Pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. však nelze aplikovat bezvýjimečně. Judikatura vyšších soudů dovodila z tohoto pravidla výjimky, a to jak v případě pozdější změny právního stavu, tak i v situaci pozdějších změn skutkového stavu (viz příklady uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88).

26. Pro nyní posuzovanou věc je relevantní větev judikatury v případech, kdy v důsledku později vydaného rozhodnutí vzniknou důvodné pochybnosti o tom, zda správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečného stavu věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 4 As 58/2006-94). V takových případech nelze odhlížet od pravidla § 52 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je soud *„vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází“*. Je-li zde tedy takové rozhodnutí, nemůže k němu soud nepřihlížet a odvolávat se na to, že bylo vydáno po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí.
27. Pozdější judikatura (i s odkazem na odbornou literaturu) však zdůraznila, že jde stále o úzce vymezenou výjimku: *„[v]ycházet z rozhodnutí vydaného po právní moci přezkoumávaného rozhodnutí tedy bude připadat v úvahu zejména tehdy, jsou-li závěry z něj plynoucí způsobily zpochybnit důvody, pro které bylo v přezkoumávaném rozhodnutí rozhodnuto v neprospěch účastníka řízení“* (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 2 As 321/2023-76, bod [27]; ze dne 30. 10. 2024, č. j. 2 As 57/2024-35, body [26 a 27]). Lze pak zmínit několik případů, kdy soudy výjimku aplikovaly. Přihlédly např. ke zrušení trestních rozsudků v důsledku rozhodnutí Ústavního soudu, neboť trestní rozsudky byly původně důvodem pro nařízení obnovy správního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2024, č. j. 7 As 146/2023-48); nebo zrušení trestních rozsudků Nejvyšším soudem, kdy tyto rozsudky sice v obecné rovině neovlivnily rozhodnutí finančních úřadů o porušení rozpočtové kázně, zároveň ale představovaly důležitý pramen, o němž finanční úřady své závěry opřely (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Afs 104/2023-59).
28. Z výše uvedeného krajského soudu vyplývá, že musí vycházet k nálezů Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2194/23, vydaném po právní moci napadeného rozhodnutí. Civilní soudy rozhodovaly předběžnou otázkou, na jejímž vyřešení záviselo vydání rozhodnutí žalovaného, což potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 49/2023-87. Prvostupňové i napadené rozhodnutí současně na rozhodnutí civilních soudů odkazovala a z jejich závěrů významně vycházela. Zrušení usnesení Nejvyššího soudu citovaným nálezem proto v projednávaném případě jistě představuje prolomení pravidla dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud tedy při posouzení otázky, zda žalovaný i po nálezů Ústavního soudu mohl stále považovat podmínku pro změnu licence dle § 5 odst. 3 energetického zákona za splněnou, bude vycházet z nálezů Ústavního soudu jako rozhodnutí o jiné otázce dle § 52 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Krajský soud se navíc v souladu s principem plné jurisdikce musí „vžít“ do postavení Rady ERÚ a provést komplexní úvahu, kterou by po vydání citovaného nálezů, avšak ještě v době rozhodování Rady ERÚ o napadeném rozhodnutí, prováděla sama Rada ERÚ (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2020, č. j. 6 Afs 176/2019-31, bod [35]).

29. Jinými slovy, krajský soud nemůže odhlédnout od dalšího vývoje v občanskoprávním řízení – úspěchu ústavní stížnosti žalobce a pokračování v dovolacím řízení. Nejvyšší soud, vázán právním názorem Ústavního soudu, se bude znovu zabývat právní otázkou, zda je energetické zařízení jedinou věcí v právním smyslu, když se skládá z předávacích stanic, primárních rozvodů a sekundárních rozvodů tepelné energie, a zda se při posouzení této otázky Krajský soud v Plzni neodchýlil od judikatury Nejvyššího soudu. Krajský soud zároveň zvažoval, zda soudní řízení do nového rozhodnutí Nejvyššího soudu nepřerušit, jak navrhoval žalobce. Krajský soud k této variantě nepřistoupil. Byť nelze vyloučit, že Nejvyšší soud může vyhovět dovolání žalobce, vzhledem k hodnocení specifických okolností případu, která již dříve provedly civilní soudy, má krajský soud za to, že případná odpověď na výše zmíněné otázky neovlivní zákonnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o změně licence. Krajský soud zároveň zohlednil i veřejný zájem na poskytování energetických služeb při rozhodování o udělení či změně licence. S ohledem na délku sporů mezi žalobcem a městem Chodov nemá krajský soud významné pochybnosti o tom, že v případě, že Nejvyšší soud vyhověl dovolání žalobce, tak ústavní stížnost podá naopak město Chodov, které by opět na oplátku žádalo o přerušení soudního řízení ze stejného důvodu jako žalobce.
30. Skutečnost, že soud při posouzení určité otázky *vychází* z jiného rozhodnutí o této otázce (§ 52 odst. 2 s. ř. s.), ještě neznamená, že převezme samotný závěr posouzení této otázky bez toho, aby se jí sám jakkoliv zabýval (tak to má učinit pouze v případech uvedených v § 52 odst. 2 věta první s. ř. s., tj. pokud by se jednalo o otázku, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, případně otázku osobního stavu). Při jejím vypořádání však postupuje v souladu s rozhodnutím, ze kterého vychází, případně patřičně zdůvodní, proč zhodnotil věc odlišně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1 As 42/2024-67, bod [34]). Úkolem krajského soudu přitom není vyřešit všechny otázky, jež jsou předmětem občanskoprávního řízení, ale pouze posoudit, zda případná rozhodnutí civilních soudů ovlivní přezkum napadeného rozhodnutí. Krajský soud na základě níže uvedeného konstatuje, že přestože Nejvyšší soud bude opětovně rozhodovat o předběžné otázce, na zákonnosti závěrů Rady ERÚ ohledně splnění podmínky dle § 5 odst. 3 energetického zákona žadatelem to nic nemění. Krajský soud je přesvědčen, že správní orgány řádně odůvodnily, proč považovaly město Chodov za jediného vlastníka energetického zařízení oprávněného ke svolení k užívání tohoto zařízení k licencované činnosti žadatelem.
31. Licence žadatele byla rozhodnutím žalovaného rozšířena na vymezené území ID: 02384_T32, na němž žalobce doposud vykonával licencovanou činnost dle licence č. 320101894. Jak uvedla Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí, každá z licencí vymezila rozsah energetického zařízení jiným způsobem [§ 8 odst. 2 písm. g) energetického zákona]. V licenci žalobce to bylo ve 21 vymezených územích, konkrétně dvaceti výměníkových stanicích včetně souvisejících rozvodů, zbylé rozvody pak byly vymezeny jako 21. území. V nyní posuzovaném rozhodnutí o změně licence žadatele žalovaný vymezil území odlišně, a to jediným katastrálním územím s celkovou délkou rozvodů a počtem předávacích stanic.
32. Je však zároveň nesporné, že úplný rozsah energetického zařízení ani v jedné z licencí není popsán, a to včetně všech objektů a zařízení, k nimž si žalobce nárokuje vlastnické právo. Ucelený obraz o skutečném rozsahu zařízení lze však učinit ze závěrů civilních soudů, jež rozhodovaly o žalobě na určení vlastnictví. Při vymezení předmětu žaloby pak Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 25 Co 390/2020-1344, bod [4] uvedl, že „[v] *geometrických plánech dále účastníci označili celou soustavu systému centrálního zásobování teplem města Chodova, kdy*

na jednom z těchto plánů je systém vyznačen jako celek a na dalších jsou vyznačeny sporné úseky. Takovýto záznam vedení rozvodů žádnou ze stran nebyl rozporován. Mezi účastníky nebylo sporu v obecném popisu předmětu žaloby“. Krajský soud současně vychází z předpokladu, že spor mezi žalobcem a městem Chodov primárně nezávisí na tom, jaké objekty vůbec tvoří energetické zařízení, ale na tom, kdo z nich k nim disponuje vlastnickým právem. Ostatně žalobce ani netvrdí, že by energetické zařízení pro distribuci tepelné energie, na něž byla rozšířena nyní posuzovaná licence, bylo odlišné od toho, k němuž doposud disponoval licencí on.

33. Pokud navíc po novém posouzení Nejvyšším soudem znovu obстоjí závěr civilních soudů, že energetické zařízení je samostatnou věcí v právním smyslu, tak je zřejmé, že žalobce znovu nebude úspěšný s žalobou na určení vlastnictví k objektům, jejichž oddělením by se snížila funkční hodnota energetického zařízení. Energetické zařízení pak bylo jako celek či soubor zařízení pronajato žalobci k užívání městem Chodov. Byť byla nájemní smlouva prohlášena za absolutně neplatnou, není sporné, že energetické zařízení pronajímalo město Chodov jako jeho vlastník. V takovém případě pak není sporu o tom, že město Chodov mohlo přenechat užívací práva k zařízení i jinému subjektu – žadateli.
34. I kdyby Nejvyšší soud překonal závěr civilních soudů, že je rozvodné tepelné zařízení samostatnou věcí v právním smyslu, má krajský soud za to, že předběžná otázka vlastnictví k části rozvodného tepelného zařízení bude vyřešena v neprospěch žalobce. Civilní soudy totiž s odkazem na § 135b občanského zákoníku z roku 1964, účinného v době tvrzeného nabytí vlastnického práva žalobcem, setrvale argumentují, že žalobce nebyl v době provádění oprav a změn energetického zařízení v dobré víře, neboť stále vycházel ze smluvních ujednání smlouvy o nájmu (byť tato byla následně shledána neplatnou). Věděl tedy, že tak činí k majetku jiného a v důsledku následné neplatnosti předmětné smlouvy se mu nemůže dostat výhodnějšího postavení (viz rozsudek Okresního soudu v Sokolově č. j. 16 C 408/2010-1240, bod [17]). Žalobce se taktéž původně nedomáhal určení vlastnického práva k vybudovaným a rekonstruovaným objektům, ale určení, že nájemní vztah trvá (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2010, č. j. 25 Co 300/2008-254). O absenci dobré víry žalobce vypovídá i skutečnost, že smluvní strany uzavřely k neplatné nájemní smlouvě dodatek, že nájemcem (žalobcem) nově vybudovaná díla na zařízení budou úplatně převedena do vlastnictví pronajímatele – města Chodov (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni, č. j. 25 Co 390/2020-1344, bod [29]). Krajský soud si je vědom, že k ujednání se vázaly i další smluvní podmínky, přesto je zřejmé, že žalobce nemohl v dobré víře očekávat, že by vybudováním nových děl souvisejících s pronajatým zařízením k nim mohl originárně nabýt vlastnické právo. Na podporu uvedeného lze uvést, že ve zrušeném usnesení č. j. 22 Cdo 2946/2021-1468 Nejvyšší soud tuto argumentaci potvrdil: „[o]všem i kdyby takto bylo možno vlastnické právo nabýt zpracováním stavby, pak by chyběl pro nabytí vlastnického práva zpracovatele předpoklad, že zpracovatel byl v dobré víře [§ 135b) obč. zák.]. Žalobkyně totiž věděla, že rozvodné tepelné zařízení není její a v řízení nevyšlo najevo, že by měla platný právní důvod opravňující ji k přepracování věci“. Ústavní soud se pak v nálezu k této argumentaci vůbec nevyjadřoval.
35. Pro posouzení otázky splnění podmínky dle § 5 odst. 3 energetického zákona pro rozšíření licence stěžovatelem krajský soud v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. vychází z rozsudků Okresního soudu v Sokolově č. j. 16 C 408/2010-1240 a Krajského soudu v Plzni č. j. 25 Co 390/2020-1344, z nichž vyplývá, že ať už bude energetické zařízení prohlášeno za

samostatnou věc v právním smyslu či nikoliv, žalobce k němu nebo k jeho části nemohl nabýt vlastnické právo z důvodu absence dobré víry při zpracování cizí věci. Město Chodov tedy mohlo z titulu svého vlastnického práva svolit k provozování energetického zařízení jiným subjektem a uzavřít s ním smlouvu o výpůjčce.

IV. d) Prokázání splnění dalších podmínek pro změnu licence

36. Žalobce vyjma stěžejní otázky vlastnického práva k energetickému zařízení sporoval, jakým způsobem žalovaný a Rada ERÚ posoudili splnění technických a finančních předpokladů žadatelem.
37. Dle § 5 odst. 6 energetického zákona se finančními předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti rozumí *schopnost žadatele finančně zabezpečit provozování činnosti, na kterou je vyžadována licence, a schopnost zabezpečit závazky nejméně na období 5 let. Finanční předpoklady žadatel nesplňuje, pokud v průběhu uplynulých 3 let soud zrušil konkurs vedený na majetek žadatele proto, že bylo splněno rozvrhové usnesení, nebo soud zamítl insolvenční návrh proto, že majetek dlužníka nebude postačovat k úhradě nákladů insolvenčního řízení, nebo rozhodl o zrušení konkursu proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující. Žadatel o licenci není finančně způsobilý, jestliže má evidovány nedoplatky na daních, clech a poplatcích, pojistném na sociálním zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti nebo pojistném na všeobecné zdravotní pojištění a na pokutách.*
38. Dle § 5 odst. 7 energetického zákona se technickými předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti považují za *splněné u energetického zařízení, u kterého je osvědčena jeho bezpečnost v rozsahu a za podmínek stanovených právními a ostatními předpisy k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a v souladu s technickou dokumentací. Pokud je energetické zařízení stavbou, musí žadatel o udělení licence rovněž prokázat, že je oprávněn stavbu užívat nebo jinak provozovat.*
39. Způsoby prokazování finančních a technických předpokladů stanovuje prováděcí vyhláška č. 8/2016 Sb.
40. Krajský soud se nejprve zaměří na posouzení, jak správní orgány hodnotily splnění finančních předpokladů. Žadatel k žádosti o změnu licence nepřiložil žádný z dokladů dle § 2 vyhlášky č. 8/2016 Sb., žalovaný jej k jejich případnému doložení v rámci licenčního řízení nevyzval. Žalobce v rozkladu proti rozhodnutí o změně licence nesplnění finančních předpokladů nenamítal, Rada ERÚ se tím proto v napadeném rozhodnutí nezabývala. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že zaprvé žadatel již disponoval licencí k rozvodu tepelné energie, kterou hodlal pouze rozšířit, a zadruhé během několikaletého provozování licencované činnosti žadatelem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by zpochybňovaly jeho finanční kondici, nevznikly žalovanému pochybnosti o splnění finančních předpokladů.
41. Krajský soud neshledává v postupu správních orgánů pochybení. Kontrola finančních předpokladů směřuje k ověření, zda má žadatel dostatečné finanční prostředky k zabezpečení licencované činnosti, neboť lze očekávat, že s podnikáním v energetice jsou v řadě případů spojeny vysoké vstupní i provozní náklady. V projednávaném případě však žadatel splnění finančních předpokladů prokázal v řízení o udělení licence, o čemž musel mít žalovaný ze své úřední činnosti povědomí. Vzhledem k tomu, že žalovaný vyzval žadatele k odstranění nedostatků jeho žádosti ohledně technických předpokladů a existence vlastnického či užívacího práva k zařízení (příloha č. 5 správního spisu), nemá krajský soud

důvodné pochybnosti o tom, že by se žalovaný splněním finančního předkladu alespoň implicitně nezabýval. Rozhodnutí o (změně) licence taktéž nemusí výslovně obsahovat posouzení finančních předpokladů žadatele (viz § 8 odst. 2 ve spojení s § 9 odst. 4 energetického zákona). V neprospěch žalobce krajský soud taktéž hodnotí, že námitku neposouzení finančních předpokladů vznesl až ve správní žalobě.

42. Naopak splněním technických předpokladů žadatelem se žalovaný v licenčním řízení podrobně zabýval. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný vyzval žadatele k doplnění žádosti o doklady osvědčující bezpečnost energetického zařízení (§ 3 odst. 1 vyhlášky č. 8/2016 Sb.), a jelikož energetické zařízení bylo tvořeno stavbami podle stavebního zákona, tak i o doklady o splnění podmínek pro užívání nebo provozování staveb (§ 3 odst. 5 vyhlášky č. 8/2016 Sb.). Žadatel dle svých vlastních slov nemohl některé z těchto dokladů obstarat, neboť mu žalobce jako předchozí provozovatel energetického zařízení odmítl poskytnout součinnost (viz např. předžalobní výzva v příloze č. 18 správního spisu). Žadatel proto také podal v průběhu licenčního řízení žádost o předběžné opatření za účelem zpřístupnění energetického zařízení (příloha č. 21 správního spisu), kterou však žalovaný zamítl s odůvodněním, že předběžné opatření dle § 61 správního řádu slouží k úpravě zatímních poměrů do doby konečného rozhodnutí, nikoliv k nápomoci žadateli splnit podmínky pro změnu licence. Tento právní závěr aprobovala i Rada ERÚ v rozhodnutí ze dne 19. 4. 2022, č. j. 06886-40/2021-ERU.
43. Jelikož ani v prodloužené lhůtě pro odstranění nedostatků žádosti se žadateli nepodařilo potřebné doklady obstarat, žalovaný zastavil licenční řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu usnesením ze dne 11. 5. 2022, č. j. 06886-42/2021-ERU. K rozkladu žadatele jej však Rada ERÚ zrušila rozhodnutím ze dne 2. 12. 2022, č. j. 06886-48/2021-ERU. Žalovaný posléze žadatele znovu vyzval k odstranění nedostatků jeho žádosti, a to konkrétně o předávací protokol ke smlouvě o výpůjčce energetického zařízení a o podrobnou specifikaci energetického zařízení. Žalovaný z důvodu dlouholetých sporů města Chodov s žalobcem totiž připustil, aby žadatel některé doklady o splnění technických předpokladů doložil až ve chvíli, kdy získá faktický přístup k energetickému zařízení. Tento názor promítl i do rozhodnutí o změně licence, ve kterém žadateli umožnil, aby *ve lhůtě 3 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí o udělení změny licence žadateli předložil žalovanému dokumenty osvědčující technickou způsobilost energetického zařízení.*
44. Žalovaný vycházel ze dvou skutečností, a to jednak ze stavu energetického zařízení, které je dlouhodobě bez přerušení provozováno žalobcem a žádné okolnosti nenasvědčovaly tomu, že by technický stav zařízení bránil jeho dalšímu provozování. Změna licence žadatele totiž ve své podstatě spočívala „pouze“ ve změně osoby držitele licence k provozování energetického zařízení z žalobce na žadatele. Jako druhou skutečnost žalovaný reflektoval ztíženou možnost opatření podkladů žadatelem či městem Chodov. Žalobce totiž znemožnil přístup městu Chodov i žadateli do jednotlivých součástí energetického zařízení za účelem kontroly technického stavu, neposkytl ani aktuální inventarizaci veškerého energetického zařízení. Žalovaný zohlednil taktéž to, že v době rozhodování o změně licence zrušil licenci na provozování totožného energetického zařízení právě žalobci, s čímž souvisel Rada ERÚ k tomu v napadeném rozhodnutí doplnila, že vzhledem k těmto specifickým okolnostem je třeba upřednostnit racionální výklad zákona, umožňující reagovat na situace, kdy z důvodu neposkytnutí součinnosti dosavadního držitele licence by byla vždy znemožněna plynulá změna licence na jinou osobu.

45. V projednávané věci byla změna licence udělena na energetické zařízení, které již bylo dříve v provozu. Vyhláška č. 8/2016 Sb. umožňuje v takovém případě trojí způsob prokázání technických předpokladů: I. zprávou o výchozí revizi, pokud nevznikla povinnost provést pravidelnou nebo provozní revizi energetického zařízení; II. zprávou o pravidelné nebo provozní revizi energetického zařízení, dokladem o provedené zkoušce energetického zařízení; III. odborným stanoviskem vydaným pověřenou organizací podle zákona upravujícího bezpečnost práce v souvislosti s provozem vyhrazených technických zařízení, nebo znaleckým posudkem osvědčujícím bezpečnost energetického zařízení
46. První z uvedených variant nebyla v dané věci možná, neboť se zpráva o výchozí revizi nedochovala. S tím souvisí také to, že zpráva o výchozí revizi by již stejně nepodávala aktuální informace o technickém stavu energetického zařízení. Další dvě varianty pak dle zjištěných okolností žadatel taktéž nemohl fakticky využít, a to proto, že žalobce neumožňoval vstup do jednotlivých součástí energetického zařízení. O uvedeném svědčí rozsudek Okresního soudu v Sokolově ze dne 13. 6. 2024, sp. zn. 42 C 362/2023, v němž se žalobce domáhal ochrany rušené držby, neboť město Chodov se pokusilo vstoupit do dvou předávacích stanic energetického zařízení. Okresní soud v Sokolově v rozsudku ze dne 31. 7. 2024, č. j. 42 C 355/2021-733, dále rozhodoval o žalobě města Chodov na uložení povinnosti žalobci vydat a vyklidit předávací stanice energetického zařízení. Město Chodov bylo s žalobou na určení povinnosti úspěšné.
47. Krajský soud proto nemá pochybnosti o tom, že město Chodov ani žadatel nemohli v době rozhodování žalovaného o změně licence obstarat všechny nezbytné podklady pro prokázání technických předpokladů bez součinnosti žalobce. Jak však uvedla i Rada ERÚ v rozhodnutí č. j. 06886-48/2021-ERU: „*uvvažovat lze i o užití jiných prostředků, např. poskytnutí povinné součinnosti vedlejším účastníkem řízení podle § 50 odst. 2 správního řádu*“. Žalovaný tuto variantu nezvolil a odložil žadatelovu povinnost prokázat některé technické předpoklady o tři měsíce od právní moci rozhodnutí o změně licence. Jak si uvědomovala i Rada ERÚ, takový postup by za standartních okolností odporoval zákonu. Vzhledem k výše uvedeným „mimořádným“ okolnostem jej však schválila jako neodporující veřejnému zájmu.
48. Celkově nabývá krajský soud z žaloby dojmu, že žalobce využívá svého specifického postavení k oddálení změny provozovatele energetického zařízení. Většina jeho argumentace vychází z tvrzení o nabytí vlastnického práva k částem energetického zařízení, jež však dosud nebylo žádným z příslušných orgánů veřejné moci potvrzeno. V určitý moment tak již nemůže krajský soud přehlížet, že žalobcovy námitky dalece přesahují práva a povinnosti, do nichž mělo býtí správními rozhodnutími zasaženo. Žalobce se situuje do pozice dalšího dohlížitele nad změnou podnikatelského oprávnění žadatele, který je jeho přímým konkurentem. Byť bylo žalobci přiznáno účastenství v licenčním řízení za účelem ochrany jeho tvrzených vlastnických práv k energetickému zařízení, s nimiž je spojeno i případné právo na souhlas s jeho provozováním, není z žalobních tvrzení zřejmé, v čem bylo posouzení i dalších předpokladů pro změnu licence žadatele zasaženo do jiných práv a povinností žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008-74).

IV. e) Neurčité vymezení energetického zařízení

49. V posledním žalobním bodu žalobce namítá, že v rozporu s § 8 odst. 2 písm. g) energetického zákona žalovaný nevymezil dostatečně určité licencované energetické zařízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně.
50. Dle § 8 odst. 2 písm. g) energetického zákona obsahuje rozhodnutí o licenci *seznam provozoven, pro něž se licence uděluje, nebo seznam vymezených území či specifikaci distribučních či rozvodných zařízení, pro něž se licence uděluje*.
51. Dle § 8 odst. 3 energetického zákona *na každé výrobní, přenosové, přepravní, distribuční nebo rozvodné zařízení a na každé zařízení na uskladňování plynu lze vydat pouze jednu licenci*.
52. Rada ERÚ na obdobnou rozkladovou námitku uvedla, že označení vymezeného území pomocí katastrálního území, na němž se energetické zařízení nachází, za současného popisu technickými daty není v rozporu se zákonem. Rada ERÚ provedla srovnání s vymezením energetického zařízení v žalobcově licenci, které považovala za méně vhodné. Byť Rada ERÚ poznamenala, že by bylo vhodnější do výroku rozhodnutí o změně licence uvést jednotlivé výměňkové stanice, nevznikly podle ní pochybnosti o rozsahu podnikatelského oprávnění žadatele. A to i proto, že v katastrálním území se žádný jiný zdroj tepelné energie nenachází. Rada ERÚ se vyjádřila i k rozdílnému počtu výměňkových stanic v žalobcově licenci (20 stanic) a v přezkoumávaném rozhodnutí o změně licence (17 stanic). Žadatel totiž v žádosti o změnu licence nežádal o rozšíření licence na ty výměňkové stanice, které nejsou provozuschopné.
53. Krajský soud se ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Z žalobní argumentace zaprvé vůbec není zřejmé, jak by nedostatečné vymezení energetického zařízení vůbec mohlo zasáhnout do žalobcových veřejných subjektivních práv, když je mezi účastníky nesporné, že zařízení sloužící k rozvodu tepla ve městě Chodov je tvořeno těmi stejnými součástmi, jež doposud provozoval žalobce. Záměna s jiným energetickým zařízením či možnost udělení licence na více zařízení je tak v projednávaném případě vyloučena. Zadruhé krajský soud uvádí, že v souladu se zásadou jednotnosti právního řízení může odvolací orgán vady prvostupňového rozhodnutí napravit svým odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47). Pokud tedy žalobce namítá, že žalovaný v rozhodnutí o změně licence neuvedl, z jakého důvodu byl snížen původní počet výměňkových stanic, pak Rada ERÚ v napadeném rozhodnutí tento důvod doplnila

V. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
55. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.
56. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí

vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2025

Zuzana Bystřická
předsedkyně senátu